

og Præmiereserver skal stadfæstes af Kongen. I det foreliggende Lovforslag findes intet herom; i Regnskabet skal det ifølge § 17 ganske vist opgives, efter hvilke Metoder Præmiereserven er beregnet, men der er altsaa kun Tale om en Angivelse af Metoderne og ikke en Gang om en Angivelse, som skal være forelagt, før Selskabet faar Lov til at tegne Forsikring, men kun om en Angivelse, som skal følge med Regnskabet, altsaa længe efter at Forsikringen er begyndt at løbe. Nu kunde man spørge, hvorledes det forholder sig, om Selskaberne nu i deres Vedtægter har Regler for Skadesreservens Beregning, men det viser sig, at intet Selskab har Regler herom, hvilket oplyses paa Side 72 i Kommissionens Betænkning, og de Regler, som nu skal forelægges Handelsministeriet, bliver altsaa nylavede Regler, med Hensyn til hvilke ingen Kontrol har fundet Sted.

Jeg gaar dernæst over til det fundamentaleste Punkt: Anbringelse af Midlerne. Vi vender os atter til en Lovgivning, som har den højtærede Handelsministers Yndest, den franske Lovgivning, der har hans Yndest, fordi den lægger Tilsynet ind under Administrationen. Men ser man paa den franske Lovgivning, vil man se, at netop i dette Land, hvor Tilsynsmyndigheden altsaa ikke er et sagkyndigt Raad eller en sagkyndig Inspektør, bøder man paa Tilsynets Mangler ved Lovbestemmelser om dette det vigtigste af alt, Pengemidlernes Anbringelse. I Kommissionsbetænkningen Side 20 staar der netop, at man den 22. Januar 1868 fastslog saavel for Aktieselskaber som for gensidige Selskaber Regler for, hvorledes Pengemidlerne skulde anbringes. I § 7 i det foreliggende Lovforslag bestemmes det, at Selskaberne venligst skal meddele Handelsministeriet, hvorledes de vil anbringe deres Midler, men nogen Kontrol dermed eller Regler for, hvorledes de skal bære sig ad, findes der ikke. Selskaberne er heller ikke forvante med selv at give sig Regler i den Henseende. I Kommissionsbetænkningen Side 65 og Side 71 er der ud fra de statistiske Oplysninger, der er givet Statistisk Departement, og som dette har bearbejdet, givet Meddelelse om, hvad Selskaberne i deres Love siger om deres Pengemidlers Anbringelse. Paa Side 71 faar man at vide, at 41 Selskaber bestemmer, at Midlerne skal gøres frugtbringende. Det er hele den Bestemmelse, de har med Hensyn til deres Midler. Paa Side 65 — det drejer sig om større Selskaber — meddeles det, at 29 Selskaber slet ingen Regler har, at 34 vel har nogle Regler,

men af dem har de 12 alene Regler for Reservefondens Anbringelse, og det er kun de 22 Selskaber, der har nogle Regler angaaende deres Pengemidlers Anbringelse. Men ogsaa mange af disse Regler er ret platoniske; der er saaledes et Selskab, som overlader til Repræsentantskabet at bestemme, hvorledes Pengene skal anbringes. Der findes altsaa i vore Forsikrings-selskaber en saa ringe Forstaaelse af, hvad Pengemidlernes Anbringelse kræver, og hvilket Ansvar der i den Henseende paahviler dem, at det er ganske overordentlig vigtigt, at man fra Regeringens og Tilsynets Side skrider ind her.

Gaar vi saa endelig over til det sidste principielle Krav, jeg har opstillet, Kravet om et Depot, maa jeg atter her føre den højtærede Handelsminister hen til et af de Lande, hvis Tilsynslovgivning han elsker saa saare, nemlig Svejts. I Svejts, i dette Land, hvor Tilsynet er lagt i Administrationens Haand, og hvor man derfor forstaaer, at man paa andre Maader maa gøre Tilsynet saa meget mere virksomt, kræves det netop, som man vil se Side 20 i Kommissionsbetænkningen, at Selskaberne skal stille Depot særskilt for hver Branche, som Selskabet driver.

Det viser sig altsaa, at paa alle de Omraader, hvor vi foruden Kravet om et sagkyndigt effektivt Tilsyn stiller Krav med Hensyn til, hvad dette Tilsyn skal foretage sig, er disse Krav opfyldt enten af den franske Lovgivning eller af den svejtsiske Lovgivning, hvis Principper den højtærede Handelsminister her har antaget, skønt det paa alle andre Omraader ligger vor Lovgivning uhyre fjernt at søge sine Forbilleder i Frankrig og Svejts.

Jeg vender mig nu til de enkelte Paragraffer i det foreliggende Lovforslag. Jeg skal imidlertid gøre dette ganske kort, da jeg mener, at det meste her maa fremføres i Udvalget, og allerede af de principielle Betragtninger, jeg har gjort gældende, vil man kunne forstaa min Opfattelse af de enkelte Paragraffer.

Med Hensyn til Tilsynet, som behandles i §§ 37—43, vil jeg gerne foruden § 37, som jeg har oplæst, og hvori Handelsministeren forsikrer, at han nok skal paase det hele, henlede Opmærksomheden paa § 40. Det er en i Sandhed, forekommer det mig, mystisk Paragraf. Der staar her: „Naar et Selskab fremsætter Begæring herom, skal Handelsministeren lade foretage en indgaaende Undersøgelse af dets Forhold“. Ja, Gud ved, hvornaar det vil indtræde, at Selskaber, hvor der er Grund